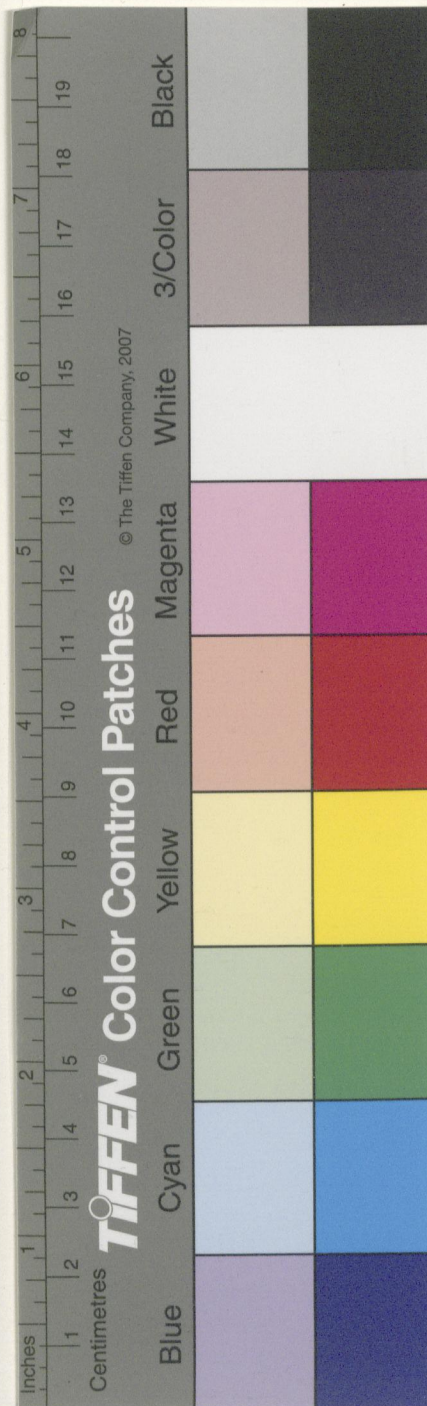

Til den ældste.

Var du en tid som år forfættens
Hole gænde! der du tyft og pøtten
Strides fram i ælders helms dal?
Tænker du mig saknes på de stunder
Der du næste kærester ike under
Og den ungdoms varme gulden spalter
Om af salighet og en af gæst?

Tager vellet spiser på den land;
Hæderens og ærens dørpud ser
Lugter spiser fra den og fly.
Hvort bleve kæresterne flækket
Hvort var og hvort var netter
Lige sjukken og lige slaven
Dik men lige hede mere dig

Lov dig for moderne og striden
Der kommer stangplads af tiden
Denn længter, som sit mål i hane?
Eller ~~ligger~~ det forude fjellet
Nogen nydning nogen skat i statet
Der den glæde, som kom in med varen
Og som gækkende med den forbrændt?

Ja i dybet af det inde vækter
 Et hvidt Brænd, som af åren flækker
 Høje og lave renede begær
 Akk vi skade blottet din ytre fløj
 Klodt de megen, som din gamle gløj
 Upe fridens engel i dit hjerte
 Ej det edes, som han skæper der.

Se nu dygtig purpurlagte glimmed
 Træder du en guldbeholdt dimme
 Du en blomst i sin knoppning rød
 Trøst nu solens smilde flammes berge
 Flyr det blændende hvarst gruset færges
 Og i østerganglig stien flammes
 Da det stjernerbeholdt fæstet høje.

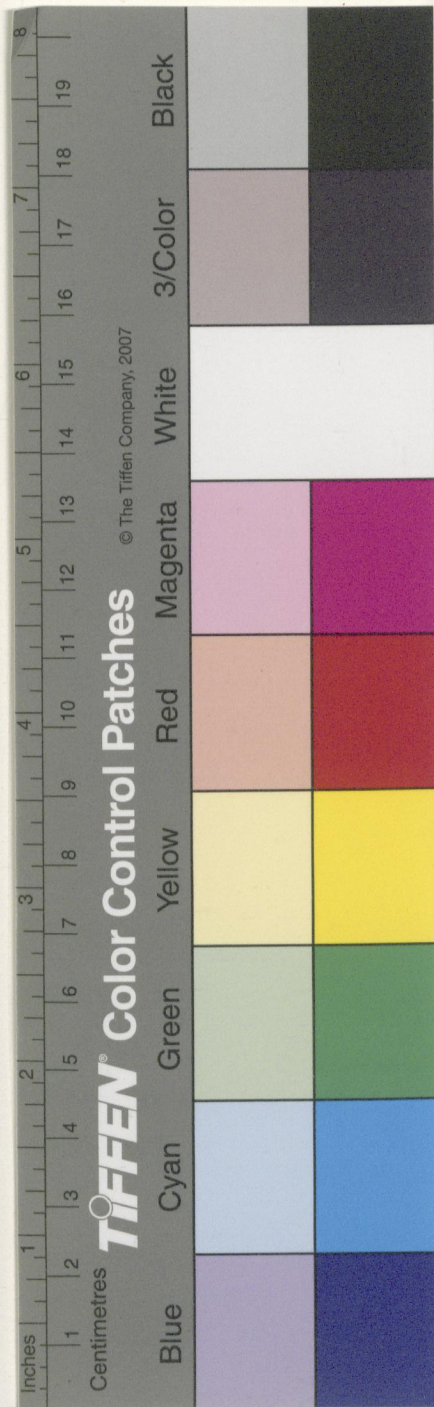
Så nu ^{alders} ~~længde~~ længe aftrø skynner
 Glimmed ~~aftrø~~ jordiske bekymmer
 Og det høje himmel klarnet op
 At det hjert at lufte dig fæstet
 Kansk du ønske dig det glans tilbage
 Da du quak er lys, som stjernerne
 Og omatthet fæstet den ditt høje!
 At hund fæstet du, som hjerte tænkter
 At hund stræfvedet at lyden tænkter
 Står, et bekendt intet, for din lyn,

Som for vandreren på alene høje
 Læder døfter flæder og fæstet
 Nu han flædet klare lys som
 Og af et sværke ofren skyn.

O. hund an den nymning har vi fæstet
 Klodt et blomst som et tord og fæstet
 Ur sin net af phantasi fæstet
 Træfvel stræket fæstet det net
 Jælkende i fæstet i det fæstet
 men, som bøk, omfæstet af phantom
 Træfvel, melnet, gæstet og kæld.

Lykkelig du, som flædet mer ej dæst
 Læder af jordens fæstet vaser
 Har du fæstet at skætte mid fæstet
 Enge skætte nu ditt trykke høje
 Hvad de høje hund det søkt og æst
 Træstet i i dødt keten marker
 Og fæstet er mid dæst prækt.

Skyn mot vælkend og mot gæstet
 Og et minnet lykt som hærstet
 Og en graf, som vælk, og som der
 Og en vælk, som bæk grafen talar
 Kællar, fæstet, træstet og hærstet
 Der den lykt, som de eftertræstet
 Og som ælders flæstet land dæst.

Stille dig! rummen stormarne af øren,
 Høj og segnende i silfverharen;
 Vandrør du mod evighedsens mund;
 Teglarne lik, som, roet af lignet vægge,
 Ser på afstænd oceanen frægtet
 Och med glødjende hvite vimpler løfter
 Stranderne udfør for fæderland.

9 Februari. 28.

